

soort controle tegen te erge verrotting, tevens het middel om de massa's de illusie te geven, dat zij enige macht hebben.

Als Mr. Gauwdief het te bar gemaakt heeft, dan kunnen ze Mr. Gannef in zijn plaats kiezen, 't blijft toch in de firma. En de haat en de vertwijfeling der massa's wordt zo op enkele personen gericht en afgeleid van de uitbuitersklasse als geheel.

K A N D A T W A A R Z Y N ?

Terwijl we over Rusland deze dingen achtereenvolgens behandelden, het levenspeil der arbeiders, hun plaats als loonarbeiders onder de heersende klasse der Staats-kapitalisten, het regiem der heersende klasse, dat berust op brutaal bedrog en brutale verdrukking, zijn we ons bewust, dat er vele arbeiders zijn, die een weerstand in zich voelen tegen wat wij schreven.

Zij zeggen tot zichzelf: „Maar dat kan niet waar zijn. Wij willen en kunnen dat niet geloven.”

Waarom zeggen zij dat?

Niet alleen en niet in de eerste plaats, omdat zij er zulke mooie verhalen over gehoord en mooie foto's van gezien hebben. Die komen uit andere landen ook wel. De soc. dem. pers is al een hele tijd bezig, ons de mooie kanten van het kapitalistische Zweden voor te houden.

Geweldige propaganda-organisaties zijn elke dag bezig ons aan te praten, dat er in Duitsland of in Italie zoveel, ook voor de arbeiders is bereikt en dat het elke dag beter wordt.

Of dat er in Japan hoog-conjunctuur is en geen werklozen zijn.

Maar komt er de volgende dag iemand met cyfers en bewijzen die hele mooie voorstelling omver kegelen, dan knippen we niet eens met de ogen. Dat komt, omdat het ons niet in ons gevoel raakt.

Maar gaat het over Rusland, dan gebeurt dat wel. We zijn daarmee in ons gevoel verbonden, omdat we met de Russische Revolutie verbonden zijn. En wat ons toeschijnt daaraan afbreuk te doen, of, en daar komt het

hier opaan, wat afbreuk doet aan het beeld, dat we ons daarvan gemaakt hebben, dat weren we af.

Dat mag niet waar zijn!

Zo is het ons allen gegaan met de Russische Revolutie. Waar we niet aan dachten, niet aan wilden denken, was, dat een Revolutie door een klasse gewonnen kan worden en dan weer verloren.

En dat is met de Russische Revolutie gebeurd, dat sloeg de werkelijkheid ons met felle slagen in 't gezicht, elk jaar duidelijker en scherper.

De arbeidersklasse zal nog vele nederlagen lijden. En toch zal zij overwinnen. Maar daarvoor is nodig, dat wij weten, wanneer wij geslagen zijn, hoe en door wie!

Wie hoera roept na de nederlaag, om zichzelf te bedriegen, om de waarheid niet in 't gezicht te zien, die bedriegt het meest zijn kameraden en bereidt nieuwe nederlagen voor.

Wij moeten dus onderzoeken:

Wat is er gebeurd van 1917 tot nu?

Hoe is uit de Russische Revolutie een Staats-Kapitalisme geworden?

V A N 1 9 1 7 T O T N U .

De strijdende klassen.

Het Tsarisme was de politieke heerschappij van de klasse der adellijke groot-grondbezitters. Die waren de bezitters van de voornaamste productie-middelen, de grond en de landbouw-werktuigen, waarmee de boeren, die op hun grond leefden, voor hen moesten werken. Zij waren de bezitters, dat is, zij hadden te zeggen, wie er mocht en moest werken, hoe zwaar en hoe lang, hoeveel de werkers kregen en wat er met de producten moest gebeuren.

En de Tsaristische Staat was het geweld- en machts-apparaat, waarmee die klasse, naar binnen over de uitgezogen boeren en naar buiten tegen andere uitzuigersgroepen, haar positie verdedigde en behield.

En deze Staat was weer verbonden met een geestelijk apparaat, de kerk, die zonde, dat de geest van de mensen, die uitgebuit werden, aan de heersende klasse on-

derworpen was en bleef.

Het voelen, denken, willen der mensen, van hun geboorte af, hun hele leven en alles wat ze deden, werd zodoende geschikt gemaakt om de macht en de heerlijkheid der heersende klasse te dienen.

Laten we even goed begrijpen wat dat is: E e n h e e r s e n d e k l a s s e , d i e d e p r o - d u c t i e - m i d d e l e n b e z i t !

We zullen het straks weer tegenkomen, in iets andere vormen, maar in wezen gelijk!

Bezit van de productie-middelen betekent: d a a r o v e r n a a r e i g e n w i l b e s c h i k k e n !

Maar het betekent ook, beschikken over de mensen, die met hun leven aan die productie-middelen vastzitten, over hun lichamen, over hun kracht en over hun geest. Over alles!

Die heersende klasse vond deze toestand goed en recht en rechtvaardig. Zij zeiden en geloofden niet, dat zij beulen en uitzuigers waren, maar zij geloofden en spraken van een goddelijk recht en van goddelijke macht.

En de tsaar en het Tsaristische Regiem waren daarvan de uitdrukking en de vertegenwoordiger, hoofd van de Staat en de kerk in één persoon.

Maar de maatschappij is niet een gebouw, dat éénmaal voltooid, de eeuwen door blijft staan en na eeuwen tot stof vergaat! Maar het is een levend iets, vanaf de fundamenteën tot de spits in beweging, langzaam of snel veranderend.

Het zijn de mensen, die de maatschappij vormen. En de werktuigen, de middelen, waarmee ze voor hun levens zorgen en de wijze, waarop zij dit doen, brengen hen onderling in verhoudingen tot elkaar. Dat alles is in altijd durende beweging, altijd veranderend, zoals het lichaam van een mens.

Ook de Russische maatschappij leefde en bewoog en veranderde. Maar zij stond niet op zichzelf alleen, niet in een lege wereld, maar midden tussen andere mensen-maatschappijen, die ook bewogen, veranderden, groeiden en groeien moesten en die tegen elkaar en tegen Rusland botsten.

Die anderen, waar het Kapitalisme de productiekrachten snel ontwikkelde, groeiden in macht veel sneller dan Rusland. En voor de Russische heersende klasse betekende dit, dat haar macht op den duur kapotgeslagen zou worden door de militaire macht van de kapitalistische Staten, die als sterke roofvogels naar buit loerden.

Er was maar een middel om dit te ontgaan: Door zelf kapitalistisch te gaan produceren. Daar zaten wel grote gevaren aan vast, in Frankrijk was dat indertijd voor de adel heel slecht afgelopen, maar er was niets aan te doen. Er moest een moderne wapen-industrie komen, er moesten spoorwegen zijn, het een na het ander moest er komen en kwam er ook. De hele kapitalistische productie-wijze begon te groeien, de ene industrie na de andere verrees. En ook buitenlans kapitaal stroomde toe, om de grote winsten die er te halen waren.

Winsten? Die worden niet gevonden of voor de dag getoverd, ze komen niet uit de hemel vallen, al vertellen de domine's dat ook.

Maar ze moeten uit mensen gehaald worden, die arbeiden, arbeid die niet betaald wordt!

En dat mensenmateriaal was er genoeg, miljoenen boeren die van honger haast stierven, ze stroomden in korte tijd naar de steden, waar de kapitalistische Industrie opkwam.

Kapitalisten en Proletariers, ze komen tegelijk, twee nieuwe klassen, bij de twee oude, adel en boeren.

Deze vier klassen hadden elk zeer verschillende en tegenstrijdige belangen en elk drukte in de richting van zijn belang.

De adel wilde alles houden wat ze had,--de nieuwe bourgeoisie wilde alles hebben wat er was,-- de boeren wilden leven en dus moesten ze de grond van de adel hebben,-- de arbeiders wilden leven en moesten daarom strijden voor een iets hoger loon.

Klassenstrijd van vier klassen!

Die Russische maatschappij is te vergelijken met een groot wiel. De adel bovenaan, de bourgeoisie aan de kant en onderaan de geweldige massa boeren (120 miljoen) en de paar miljoen arbeiders, die echter heel snel in aantal groeien.

Zal dat wiel zo blijven staan?

Ja, zegt de adel. Ze maakt haar wapens zo scherp mogelijk en de knoet zo zwaar mogelijk. Verder praat ze over de Russische Ziel en over God, die beiden willen dat het wiel stilstaat.

Nee, zegt de bourgeoisie, het wiel moet en zal een kwartslag draaien. Dan is zij bovenaan. Maar zij is nog veel te zwak en te klein om veel te doen.

De boeren onderaan geven zich niet eens rekenschap dat het wiel kan draaien en ze weten van elkaar en van de geweldige kracht die ze samen hebben, nog niets.

Ze zien nog niet verder dan hun dorp!

De arbeiders, onderaan, hoewel veel kleiner in aantal dan de boeren, waren in de kapitalistische bedrijven tot massa's geworden. In de strijd om hun levensvoorwaarden beginnen ze al iets te voelen van hun klasse-macht. Ze slaan al een hand aan de spaken van 't wiel en dat niet om het stil te houden!

H e t w i e l b e w e e g t .

In 1905 leek het even of de bourgeoisie en de arbeiders het in beweging zouden krijgen. Maar ze waren nog te zwak en de logge massa der boeren onderaan kwam te weinig in beweging. De adel bleef boven!--

Dan komt de wereld-oorlog! Samen met het Engelse, Franse, Amerikaanse kapitaal tegen de sterkste militaire macht ter wereld: Duitsland.

De adel en de bourgeoisie hebben nu èèn belang:

WINNEN !

Maar daarvoor moeten ze nog meer arbeiders opeenhopen. En ook: Ze moeten van de boeren massa's maken! En ze wapenen!

De oorlogs-geestdrift is gauw weg. Al wat rot en corrupt is, alle onbekwaamheid en voosheid komt aan 't licht. Millioenen arbeiders en boeren zijn in de dood gedreven, de ene nederlaag volgt de andere.

Aan het front hebben de soldaten maar èèn verlangen Vrede! De arbeiders, de boeren op het land, ze willen Vrede!

W è g met de oorlog en de ellende! Vrede, BROOD!

En de arbeiders zijn massa's, ze kunnen wat en ze willen wat: S T A K E N !

En de boeren zijn massa's, compagnieën, bataljons, regimenten, kazernes en loopgraven vol, ze willen wat en ze kunnen het: S T A K E N ! N A A R H U I S !

Wat? Kozakken tegen de arbeiders? Revolvers en mitrailleurs in de rug der soldaten?

SLA TERUG, wij zijn gewapend! Het golft langs de fronten, door de loopgraven, door kazernes en fabrieken, -- dan door de straten:

WEG MET HET TSARISME! R E V O L U T I E !

De onderste klassen, de arbeiders en boeren, slaan de hand aan de spaken. Ze kunnen het nu!

H e t w i e l b e w e e g t !

W i e k o m t b o v e n ?

Februari 1917. Het wiel beweegt, de Russische maatschappij wentelt om. Wie komt boven?

De bourgeoisie is het eerst aan de beurt. Ze heeft de steun van de Franse en Engelse kapitalisten, die met haar de oorlog willen voortzetten tegen Duitsland.

En ze heeft de steun van de leiders der boeren, de Sociaal-revolutionaire Party, en ook van de leiders der sociaal-democratische Party, die haar toeroepen:

A a n U i s d e b e u r t !

Maar dan moet er geremd worden, het wiel mag maar een kwart-slag draaien. En de oorlog moet voortgezet worden. R E M M E N !

De boeren-soldaten willen naar huis en de grond van de adel verdelen: V r e d e !

De arbeiders willen uit de ellende: V r e d e !

Z E S T A K E N ! Tegen de oorlog! Voor hoger lonen!

R E M M E N ? Ge wilt ons verder in de dood jagen en geen grond geven?

De arbeiders in de dood jagen en uitpersen om de vuile winsten van die Bourgeoisie? R E M M E N ?

Bij god, HET WIEL DRAAIT DOOR, er is geen houden aan. De onderste klassen komen boven!

DE RADEN DER MASSA'S, DE SOVJETS

We spraken telkens van de arbeiders en van de boeren, die tot massa's werden.

We bedoelen daarmee niet, dat er ergens een hoop mensen aanwezig zijn. In een drukke straat kunnen duizenden mensen lopen, het is nog geen massa. Want ze zijn niet met elkaar verbonden, ze zijn onverschillig voor elkaar, hebben verschillende belangen, bewegen naar een verschillend doel.

Maar een troep soldaten in een gevecht, die op elkaar steunen en voor elkaar gevoelen, samen een belang hebben, samen bewegen, d à t is een M a s s a !

En een menigte arbeiders, die in actie komen, ze hebben èn belang, èn wil, èn gevoel van kameraadschap, van haat tegen hun onderdrukkers: Ze bewegen samen naar èn doel; d à t is een M a s s a !

De arbeiders in Rusland waren door de Bourgeoisie in haar bedrijven opeengehoopt. Ze hadden èenzelfde lot ze kregen èenzelfde gevoel, ze namen èenzelfde beweging
Z e w e r d e n t o t m a s s a ' s !

Reeds in 1905 en later in 1917, als ze in beweging kwamen, dan sloten de arbeiders van een bedrijf zich aaneen, ze wezen een paar vertrouwde kameraden aan en die vormden met de vertrouwens-mannen van andere bedrijven EEN ARBEIDERS-RAAD. In 't Russische: Sovjet!

Die zorgde voor de onderlinge verbinding van die zo georganiseerde bedrijfs-arbeiders, regelde de eenheid van optreden, de uitbreiding der actie enz. Als hun vertrouwens-man het niet goed deed, haalden de arbeiders hem meteen terug en stuurden een ander.

Zo'n raad regelde de actie, het was een soort eigen leiding; de actie zelf, staken, posten, demonstreren, vechten; dat deden de arbeiders in de formatie zoals ze zich tot massa gevormd hadden: als BEDRIJFS-ORGANISATIE ! En de soldaten aan het front deden hetzelfde, die vormden zo SOLDATEN-RADEN !

H O E D E R A D E N K W A M E N .

De raden werden niet door een of andere knappe kop uitgevonden. Zelfs toen ze er al waren, zagen de knap-

ste koppes onder de arbeiders-leiders nog niet, dat deze arbeiders-raden een geweldige, alles overtreffende de betekenis hadden. Lenin zag er eerst niet veel in: „ze kunnen wel van enig nut zijn”, zoals hij het noemde in zijn „Enige Thesen” 1915.

Het is voor ons, arbeiders, van het grootste belang te begrijpen, wat raden zijn. En dat kunnen we alleen, als we weten, hoe ze ontstonden en groeiden. Dat is nodig om de Russische Revolutie te begrijpen. En niet alleen de Russische, maar onze eigen, DE WERELD-REVOLUTIE!

Er zijn van die zogenaamde beroeps-revolutionaren, die zo heerlijk voornaam hun neus kunnen ophalen over de „spontaniteit der massa”, zoals ze dan spottend de woorden van Rosa Luxemburg herhalen.

En anderen, die voor het woord „raden” een diepe buiging maken en dan overal over praten, behalve daarover. Wat geen wonder is, want ze weten er niets van!

Maar er zijn ook arbeiders, die zich teleurgesteld voelen in hun klasse. Die zeggen: „och, schei toch uit, de arbeiders gunnen mekaar het licht in de ogen niet, de èèn maakt de ander immers kapot!”

Die kameraden moeten zich eens afvragen, hoe de Russische Revolutie in 1917 kwam.

Een jaar daarvoor, een half jaar daarvoor, waren diezelfde arbeiders er ook wel. En die soldaten ook.

De arbeidersklasse bestond wel, maar ze kon nog niets voor zichzelf doen.

Iedere arbeiders afzonderlijk moest beven voor zijn broodheer en dat deed hij ook. Hij wist maar weinig, (velen konden lezen noch schrijven), hij kroop, als 't moest om zijn stuk brood niet te verliezen, hij vloekte, als hem een boete van het loon werd afgetrokken, zachtjes, dat de baas 't niet hoorde en hem op de keien smeed, hij nam zijn pet af, als hij op 't matje stond, en als hij afgesnauwd werd, sprak hij met twee woorden. En kifterij onder elkaar en wangunst genoeg.

En alles, wat we hier ook hebben!

En een paar maanden later, revolutionaire arbeiders-raden! Hoe was dat mogelijk?! Diezelfde arbeiders?!

Ja,-- diezelfde arbeiders.-- Ze waren in die bedrijven

met z'n honderden en duizenden door het Kapitaal bij elkaar gebracht en uitgebuit. Dat voelden ze allemaal. Maar niet allemaal precies gelijk en ze dachten daar ook niet allemaal gelijk over en ze deden ook niet allen hetzelfde.

Sommige arbeiders waren een beetje meer ontwikkeld, verstandiger of moediger dan anderen. Als er een kwestie over het loon was, over een boete, over honderd dingen, die de arbeiders telkens in conflict brengen met de baas, dan werden die kameraden erbij gehaald, zij gaven raad, z i j hadden een mening! Zij begonnen over actie te praten, als er in 't bedrijf wat aan de hand was.

Maar vooral, zij hadden het vertrouwen van hun mede-arbeiders.

Zij waren in de bedrijven de verzamelpunten voor de arbeiders, die hen kenden, voor hun wanhoop en hun woede, zij gaven stem en vorm aan wat de arbeiders van een afdeling, een zaal, een bedrijf, voelden, dachten, en wilden.

Zij waren de natuurlijke eigen leiding der arbeiders in het verzet tegen de bittere oorlogs-nood.

De nood dreef de gedachten in de koppen, maar ook de koppen bij elkaar. Tot de actie losbarst! Hier wordt ze neergeslagen, daar komt ze weer op, ze breidt zich uit als een brand, die haar vonken wegslingert naar alle kanten, waar arbeiders zijn, droge brandstof, die branden kan en wil en moet.

Van Petrograd naar Moskou, naar Charkov, naar Kroonstad, overal waar industrie in het boeren-Rusland oprijst, als rode eilanden in een groene zee.

En overal hetzelfde, de vertrouwensmannen der bedrijfs-arbeiders vormen samen de raden.

De klasse-organisatie, de eenheid der proletariërs is geboren!

D E P A R T I J E N .

Er zullen arbeiders zijn, die in de vorige beschrijvingen iets gemist hebben.

De partijen, de leiders der klasse.

We hebben ze niet vergeten. Het was ons te doen om de grote, beslissende klasse-stromen aan te wijzen en

de loop, die zij nemen moesten. Thans zullen we zien, dat er vertakkingen zijn, dat kleine stromingen zich afsplitsen van de grote en dat één enkele daarvan een hoofdstroom wordt.

De kapitalisten-klasse in Rusland bestond niet maar alleen uit eigenaars van bedrijven; dat is nergens zo.

Er kwam en was ook een hele laag mensen, die als een soort officieren-corps voor de kapitalisten nodig waren en dan ook in de winsten deelden: Ingenieurs, Bedrijfs-leiders, Specialisten, Technici, enz.

En nog een ander corps had ze nodig, een soort geestelijke officieren: Professoren, studenten, leeraren, schrijvers, kunstenaars, denkers. Niet alleen, om die technische officieren te leren en op te kweken, maar ook, om met en voor die hele Bourgeois-klasse de geestelijke strijd te voeren tegen de andere klassen.

Men noemde hen de „Intelligentia”.

De hele Bourgeois-klasse was revolutionair, ze wilde immers het wiel een kwartslag omwentelen, om zelf bovenaan te komen. Die Intelligentia was natuurlijk ook revolutionair, vooral de studenten. En ze kwamen in botsing met het regiem der adels-klasse, dat hen in de weg stond, vernederde en beledigde, waar ze als studenten relletjes tegen maakten en dat er bij hen de haat- en de wraakverlangens insloeg. Elk had een vernedering, een gevangenisstraf, een verbanning of een ter-dood-brenging van familie of vriend te wreken en de samenzweringen en terroristische aanslagen waren aan de orde van de dag.

Maar de Bourgeoisie als geheel schoot daar niet veel mee op. Want de Tsaristische machthebbers waren wel stuk voor stuk bang voor een aanslag op hun persoon, maar als geheel, als geweld-apparaat, gebruikten ze die aanslagen als een goede reden om er hard op te slaan en hun tirannieke beulsdaden te rechtvaardigen.

Tsaren en grootvorsten werden door bommen aan stukken gescheurd, maar het regiem hield stand.

Als dan terreur niet hielp, wat dan?

De felsten en verbitterdsten der Intelligentia, die niet meer terug konden en wilden, verachtten het laffe achteruitkruipen van hun eigen klasse, de Bourgeoisie, die bang was hen in haar kringen een plaats te geven.

Zij hadden geleerd over de grenzen te kijken, daar kwamen de boeken vandaan, die van andere klasse-botsingen schreven. Van de strijd tussen Proletariaat en Bourgeoisie en over de maatschappelijke wetten, die het ondergaan en opkomen der klassen beheersten.

Zij maakten kennis met het Marxisme.

Dat konden ze gebruiken. Nu zagen ze zo: De Proletariers, dat was de klasse, die de toekomst voor zich had. Die waren millioenen en groeiden snel in aantal. Wat hun ontbrak, dat waren de wetende- en bekwame leiders.

Het was niet de hele Intelligentia, maar slechts een klein deel, dat zich aan de kant, (en in gedachten aan de kop) van de arbeidersklasse plaatste.

Zij vormden de sociaal-democratische Partij in Rusland. Ze splitste zich later in tweeën, in harden en zachten, zoals Lenin het noemde. In Bolsjewiki en Mensjewiki.

Die partijen waren maar klein en bestonden voornamelijk uit Intelligentia. Op den duur kwamen er wel wat arbeiders in, vooral bij de Mensjewiki, maar de organisatorische- en politieke leiding was bij de intellectuelen.

Bij de Bolsjewiki in handen van Lenin, Zinovjev, Kamenjev.....

Bij de Mensjewiki in handen van Plechanov, Tsjeidse, Martof, Tseretelli.....

Wat stellen die partijen zich voor?

Lenin zei het ongeveer zo: De Revolutie is onvermijdelijk, het Tsarisme zal vallen. De arbeidersklasse is in die Revolutie de voorhoede; de boeren helpen. Maar Rusland is nog niet industrieel ontwikkeld. Dat kan alleen kapitalistisch gebeuren. Niet zoals in Europa, zullen de kapitalisten heersende klasse zijn, maar ze zullen bezittende klasse zijn onder controle der boeren en arbeiders, die de Staatsmacht in handen hebben.. (Lenin, Ausgewahlte Werke)

Kijk die laatste zin nog even goed na: Lenin bedoelde met die handen der arbeidersklasse, de handen van zijn partij. In zijn gedachten was dat een-en-hetzelfde.

Er was nog een andere mening, die vooral door Trotski werd verkondigd.

Hij was het met Lenin eens over de val van het Tsarisme, de hulp van de boeren, het nemen van de Staats-

macht. „Maar”, zei hij, „wat denk je, dat er gebeurt, als de arbeiders met de hulp der boeren gewonnen hebben? Dan gaan ze doorvechten, tegen de kapitalisten, ze eisen 8-uren-dag, hoger loon, werk voor de werklozen. De Bourgeoisie verzet zich. En wat dan? Onze Partij, die de Staatsmacht voor de arbeiders uitoefent, moet die de arbeiders gaan vertellen, dat het Kapitalisme eerst nog een poos rustig groeien moet op hun kosten? Ze zullen ons zien aankomen. Neen, we moeten niet controleren, maar de kapitalisten onteigenen. Socialistische Diktatuur. En „permanente” (blijvende) Revolutie, tot in de belangrijkste landen de Proletarische Revolutie ook gewonnen heeft.”

(Mijn Leven; Permanente Revolution; 1905, Trotski)

Lenin was het later, in de Revolutie, met Trotski ongeveer eens.

En evenals Lenin meende Trotski: De macht in handen der arbeidersklasse, dat is, in handen der Partij, dat is in handen van ons, de revolutionaire Intelligentia.-

T W E E K L A S S E N ?

Twee klassen zijn nu bovengekomen, de boeren en de arbeiders; de andere twee, adel en bourgeoisie zijn machteloos en verstrooid.

De boeren nemen de productie-middelen, die ze gebruiken kunnen: de grond. De werktuigen van het Grootgrondbezit kunnen ze niet gebruiken. Ze verdelen de grond onder elkaar, elk een stuk. Ze zijn nu een klasse van privaat-bezitters geworden. Onophoudelijk zal daar Klein-Kapitalisme opgroeien, met alles, wat dat betekent.

Rosa Luxemburg waarschuwde direct. Lenin wist het wel en zei het ook.

De arbeiders, georganiseerd in hun raden, ze waren nu bovenaan, het Staats-apparaat van Tsaar en van Bourgeoisie is stukgeslagen, wat kunnen en moeten zij nemen? En wat kunnen en moeten ze doen?

Het nemen en het doen, het blijkt al gauw een en hetzelfde te zijn: Ze moeten leven, alles is duur en de arbeiders, die vechten, ze moeten van alles voorzien worden. En ze moeten vechten, burger-oorlog tegen Bourgeoisie en officiers-benden, die op een hoop

liepen.

„De kapitalisten willen niet betalen, ze saboteren ons? Wij zijn het moe, deze parasieten te controleren, die daar met hun contra-revolutionaire gezichten rondlopen en ons willen uithongeren. ER UIT!”

Nu hebben de arbeiders alles in handen: de productie-middelen en de wapens.

ALLE MACHT, DOOR DE SOVJETS, DE RADEN.

Zij zijn nu heersende klasse, zij b e s c h i k - k e n over alles.

Maar k ù n n e n ze dat?

Kunnen ze die bedrijfs-leiders, die ingenieurs, die specialisten, dat hele kader van bedrijfs-officieren der Bourgeoisie, kunnen ze die missen?

Kunnen ze zelf leiden, beschikken? Kunnen ze het bedrijf overzien, bedrijfstakken overzien, van de mijn tot de machine, van grondstof tot eindproduct? En al die bedrijven samenwerkend, door telefoon, telegraaf en transport met elkaar verbonden?

En het vechten tegen de vijandige klasse, die wapens en officieren krijgt van de buitenlandse Bourgeoisie? De samenwerking der wapens, geweren, mitrailleurs, kanonnen de gevechtsleiders voor de kleine- en grote fronten, hebben de arbeiders die? Kunnen hun raden dat?

Kunnen de Russische arbeiders z è l f beschikken?

Neen! Maar daar is de partij, de revolutionaire Intelligentia, die weet wat en kan wat!

Duizenden arbeiders gaan in de partij onder hun leiding.

De arbeiders van de bedrijven kiezen de partij-leiders in de grote raden der distrikten, in de grote raden voor het hele land. Die kunnen het, die weten het, die zullen het voor ons doen. Zij zijn een partij, die overal als een eenheid optreedt. En zij hanteren de macht, omdat zij alleen het kunnen.

Zij trekken de sympathiserende Intelligentia aan, die wij, arbeiders, broodnodig hebben.

En die niet sympathiseren, ze zullen toch leiding geven in het bedrijf en in het gevecht.

Desnoods met de revolverloop tegen de ribben!

Zo ging het!

De klassevijand saboteert, spionneert, er komt een

geheime politie, De Tsjeka!

DAT KAN DE PARTIJ!

En de boeren geven geen graan, ze willen er geld voor en als dat niets meer waard is, dan laarzen, ploegen, zeep.

Als de arbeiders toch graan halen, volgt er moorden en doodslag. De handel met die boeren moet georginiseerd worden.

DAT KAN DE PARTIJ.

De partij en wat met de partij verbonden is, de Intelligentsia, die kunnen beschikken.

Zij nemen de leidende plaats in. Zij vormen het regerings-apparaat, de Staat!

En onderwijl moeten de arbeiders vechten, op meer dan 20 fronten. De besten, de moedigsten, de vertrouwdsten, bij tienduizenden gaan ze in het vuur, bij duizenden vallen ze voor hun klasse.

Tot eindelijk de strijd gewonnen is.

V R E D E ! 1920.

De arbeiderssoldaten gaan naar huis. Ze zullen nu op andere fronten vechten, aan het front van de arbeid, voor de opbouw van het Socialisme. Werk is er genoeg te doen, maar er is geen brood. En er is heel wat veranderd sinds 1917.-

D E S T A A T B O V E N D E K L A S S E N .

Brood moet van de boeren komen. Graan verkopen, ja! Maar in beslag nemen voor en door de arbeiders? De boeren verzetten zich, de boerensoldaat kan vechten.

Zolang de witte legers van de oude landheren dreigen, die hem zijn grond weer wilden afnemen, vocht de boer met de arbeiders mee. Maar nu moet hij geld zien of waren.

En de ene boer zegt tegen de andere: „Die bolsjewieken in '17, die waren goed, die hielpen ons om de grond te krijgen. Maar die communisten, die schooiers uit de stad.....!”

De boerenklasse, bezittende klasse, zij beschikt over productie-middelen, de grond, en ze wil leven en winst maken.

ZIJ KOMT IN VERZET!

En wat is dat? Ook de arbeiders beginnen zich te roeren, ook zij zijn in verzet.

Maar hoe kan dat? In verzet tegen zichzelf, tegen hun eigen macht?

Niet precies dat!

Nemen we weer het beeld van het wiel, van de omwenteling der maatschappij.

We zagen dat de bourgeoisie te zwak was om bijtijds te remmen. Haar kortstondige macht werd direct kapotgeslagen en arbeiders en boeren kwamen boven.

De boeren verdeelden de grond en werden privaatbezitters daarvan. De grondwet, de oude, noemde dat wel anders, namelijk „Volks-eigendom”, maar dat was maar een doekje voor 't bloeden, de 120 miljoen boeren waren zelf zoveel grondwet, dat niemand er voorlopig aan hoefde te denken, aan dat doekje te trekken.--

De arbeiders-klasse, de raden, stonden voor de taak het gehele beheer van alle productie en consumptie, van een oorlog op meer dan 20 fronten, van de politieke macht, van ALLES op zich te nemen en daarvoor was ze veel en veel te klein, te zwak en te onkundig.

Maar bij het bovenkomen van de arbeiders-klasse droeg deze op haar schouders de partij, de revolutionaire Intelligentia, de afsplintering van de bourgeoisie. Die kreeg het heft in handen.

Het kon niet anders. Alles wat gedaan moest worden en wat de arbeiders zelf nog niet konden, dat konden zij en dat deden zij. Leiden, beheren, besturen!

En zij konden ook de mensen vinden die verder nodig waren om te leiden: De bourgeois-intelligentia, die ook eten moest en al gauw blij was dat ze een plaats kon krijgen in het leger, als officieren, in de bedrijven als leider, in de buro's als chef, ze waren in dat leidende apparaat nodig.

In 't eerst waren er natuurlijk telkens botsingen tussen de arbeiders en de technische- of bedrijfs-leiders. De arbeiders zetten dan zo'n bedrijfsleider b.v. af en smeten hem er uit, maar de volgende was meestal net als de vorige en als er kwesties waren, beriep zo'n leider zich op de leiders bovenaan en die stelden het partij-apparaat in werking en al hun invloed op de arbeiders.

Trouwens, de leiding van het Staats-apparaat en van de Industrie, van de handel, de coöneraties, de woning-dienst, van de politie, van het leger, van de vakvereniging, van de Sovjets, het kwam alles samen in handen van de mensen die ook het apparaat van de partij uitmaakten.

In de eerste tijd, en dan nog vaak alleen maar in theorie, konden de arbeiders een van die lagere leiders, specialisten, officieren, chefs enz. wegwerken, als dat beslist wilden. Maar al gauw was ook dat uit.

De voorzitters- en secretaris-plaatsen kwamen in handen van de partij-fractie, die weer vastzat aan de secretarissen boven haaren aan alle mensen op alle werkelijke commando-plaatsen in alle apparaten.

De arbeiders die daar tegenin wilden, bleven altyd ergens in de draden hangen.

Omdat er arbeiders zijn die dit niet weten en het ook niet geloven willen (waar ze gelijk aan hebben), volgen hier enige uitspraken van getuigen die het weten kunnen:

„Op de 8e party-dag werd vele keren vastgesteld dat de Sovjets „ingeslaperen” waren en in hun plaats de werkelijke macht in handen van talloze kommissarissen overgegaan was; dat onder de massa's een buitengewone verbittering tegen het kommissarissen-bedrijf (kommissar-wirtschaft) der partij heerst; dat in de bedrijven het parool: „Weg met het geweld-regiem der kommissarissen!”, steeds meer insloeg....”

(Bihan, medewerker aan het Marx-Engels-Instituut)

„De massa's hebben het vertrouwen in de partij verloren, de partij-leden worden als regerings-spionnen behandeld, ieder gaat hen uit de weg. In de bedrijvenstaan de arbeiders in groepen tesamen en discuseren, in het midden staat steeds een „mensjewistische” agitator; zodra een communist nadert, gaat men uit elkaar. De partij-leden behandelen de partij-loze arbeiders met onverdragelijke hoogmoed (men had er zelfs een nieuw woord voor gemaakt: Komtschvansto). Ieder woord van kritiek wordt met bedreigingen beantwoord: „Mensjewiek”, „Contra-revolutionair”, „Wil jij wijzer zijn dan de partij?”.....”

(Mjasnikov, vop de 9e partij-dag 1920, in zijn bericht aan het Z.K. der Russ. Komm. Partij.)

.....de politiek van het Z.K. laat zich samenvatten in de woorden: Denk minder en arbeidt meer!"

(Bihan, 9e partij-dag 1920.)

"In de provincie is vaak alle macht in handen van drie of vier personen." (Zinovjev op de 8e partij-dag)

Op de 11e partij-dag:

Kassiar: De politiek van het Z.K. is, trots alle beloften, precies zo burokratisch als vroeger. Wie waagt te critiseren, wordt afgezet."

Trotski:....bij critiek: „Geef je partij-boekje hier!"

Kasarian: „Wij discussieren in onze cursus al lang over de vraag: Wat is er eigenlijk bij ons, diktatuur van het Proletariaat of diktatuur over het Proletariaat?"

Preobaschensky: „....slaafsheid der apparaat-mensen naar boven, burokratisme, de secretarissen zijn beambten."

En tenslotten Stalin, 2 Dec. 1923, voor de Moskouse partij-functionarissen: „De partij-lozen zeggen: de partij heeft van te voren al een bepaald aantal partij-lozen vastgesteld, die gekozen mogen worden."

Aan het einde van 1920 was de toestand zo, dat er onder de arbeiders een geweldige oppositie ontstond tegen de laag van heersende, bevoorrechte burokraten en apparaat-mensen. In de bedrijven, in de vakverenigingen, in het leger, op de vloot, zelfs in de partij bij de gewone arbeiders was het eindelijk duidelijk geworden, dat de arbeidersklasse er weer onder was geraakt. Hoe dat precies in elkaar zat, begrepen ze nog niet, net zomin als vele arbeiders hier precies begrijpen, hoe het Kapitaal hen onderdrukt en uitbuit, maar toch in verzet komen.

Hoer, hoe ze klagen en aanklagen:

„inplaats van de scheppende krachten van het Proletariaat, hebben we gekregen een etiket van de formele diktatuur van het Proletariaat."

„Wij zijn de leiders passief en vol vertrouwen gevolgd, evenals in 1914, bij het uitbreken van de oorlog, toen de arbeiders de leiders van toen geloofden en dachten: „zij weten de weg het best."

„De „lui van de prakrijk", de vroegere kapitaal-dienaars, de hersens van het vroegere Kapitalisme, zij zijn overal ingedrongen, zij hebben het georganiseer-

de Proletariaat het beheer uit de handen gewrongen. Zij hebben een grote invloed op de hoogste leiders, zij verdedigen het Burokratisme als systeem."

"Men snoert de zelfwerkzaamheid, het deelnemen der massa's af, en geeft de leiding over aan de vertegenwoordigers der vroegere, kapitalistische wereld."

"De intellectuelen, de specialisten, het hele spits-burgerdom is de ladder van de Sovjet-organen opgesloten, zij hebben de gewone, alledaagse arbeider, die zich niet wou aanpassen, overal uitgedrongen."

"Zij bevolken thans de organen der sleutel-bedrijven."

Zo spraken en schreven de revolutionaire arbeiders buiten, en in de communistische Partij. En ze lieten het illegaal drukken en verspreiden, (zover was het al gekomen, dat dit niet meer mocht) en op de 10e partij-dag kon de leiding het voorlezen daarvan niet meer beletten en werd dit door Alexandra Kollontai gedaan!

Maar de partij-leiding, de bovenste koppen van alle apparaten, kon niet meer terug.

De revolutionaire Intelligentia was de top van het apparaat, maar het apparaat zelf, dat was de Bourgeois-Intelligentia met een rood jasje aan, met rode woorden in de mond, verenigd met alle strebers in partij en klasse. Het apparaat dwong de kop mee, wie het niet mee wilde maken, werd achteruit-gedrongen en er uitgewerkt.

Teen we de adel schetsten als heersende klasse, kwamen we tot de conclusie: Een heersende klasse is die klasse, die de macht en het recht heeft om over de productie-middelen en over de producten te beschikken. Wat weer betekent de beschikking over de mensen, die daar met hun leven aan vastzitten.

En kijk nu naar deze hele apparaat-laag, deze hele Intelligentia. Zij beschikt, zij is de nieuwe, heersende klasse, boven de andere klassen.

En de arbeidersklasse is het, die wordt beheerst, die in de bedrijven wordt uitgebuit, als loonarbeiders

door de nieuwe klasse, die als Staat georganiseerd is.

Een nieuwe vorm van Kapitalisme, die zich met de oude leuzen en vlaggen zolang dekt, tot zij volkomen is uitgegroeid: S t a a t s - K a p i t a l i s m e.

K L A S S E N S T R I J D .

Petrograd en Kroonstad.

In het najaar van 1920 en begin 1921, barstte het verzet der arbeiders los tegen het regiem de heersende klasse. De arbeiders klaagden, en beschuldigden de leiding van onbekwaamheid en van bevoorrechtiging van neefjes en vrindjes.

Hongerlijden waren ze gewoon en als het moest, hadden ze dat nog een tijd voor de socialistische opbouw over, voor hun eigen toekomst, voor hun eigen klasse.

Maar om te verrèkken van de honger en in de barre winter een stuk zeildoek aan de voeten te hebben, terwijl de welgevoede burokraten in goede laarzen liepen, en hen de ogen daarmee uitstaken, dat was hen te bar!

Hun beste kameraden waren gesneuveld, verminkt, gewond; de burokraat kon niet sneuvelen, ze zagen hem alleen maar klimmen en talrijker en machtiger worden, ver boven hen. Hij had de Tsjeka nu in handen en gebruikte die tegen de arbeiders. De funktionaris, die op de hand der arbeiders was, had gauw een overplating naar een negorij in 't hoge Noorden of naar Siberie te pakken.

En het ergste was, die burokraat had zijn Sovjets, zijn Raden in handen, hij bezette alle funkties of liet ze bezetten door volgzame kruipers. De arbeider, die van terugroepen sprak, had meteen z'n ontslag!

Toen begon het arbeiders-verzet. En zoals in 1917, zo ook nu: In de bedrijven! De koppen bij elkaar, discussiëren, verzamelen om de werkelijke vertrouwensmannen, groeiende eenheid, onder de leuze: „De Sovjets weer in handen der arbeiders; nieuwe verkiezingen; weg met de burokraten!”

En evenals in 1917, begonnen de arbeiders van Petrograd, (het latere Leningrad), het eerst.

Het hele apparaat kwam in de weer om het gevaar af

te wenden. De populairste leiders werden erheen gestuurd. Het helpt niet!

De arbeiders der Trubotschny-fabriek gaan in staking; de regering sluit de fabriek en sluit de arbeiders uit de levensmiddelen-voorziening. Honger! Het helpt niet!

De arbeiders gaan demonstreren, ze zijn met de andere bedrijven verbonden, de staking breidt zich uit!

De regering geeft Zinovjev volmacht als diktator, staat-van-beleg! Het helpt niet!

Alle bedrijven sluiten zich bij de staking aan, algemene staking, massa-demonstraties! 30% der gewapende partij-arbeiders sluiten zich bij de kameraden aan, 40% verklaart zich neutraal, 30% houdt Zinovjev over.

Dan maar soldaten tegen de arbeiders. De soldaten weigeren te schieten!

En in Kroonstad hetzelfde. Dezelfde grieven, dezelfde eisen, alle arbeiders-leden van de partij sluiten zich bij de beweging aan! En alles, wat men wilde, kwam uit in de voornaamste eis: Vrije verkiezing voor de Sovjets!

De regering, aan de kop van het heersende apparaat van de gehele heersende klasse, doet nu twee dingen, die haar positie redden. Zij bevredigt de boeren door haar beruchte Nieuwe Economische Politiek, die de boeren-bezitters vrijheid gaf om handel te drijven en winst te maken. „Een stap terug”, noemde Lenin dat.

Het was een terugtocht der Staats-Kapitalisten voor de boeren en een wapen-stilstand.

En tegelijk verzamelt ze al haar krachten om het proletarisch verzet neer te slaan.

Tsjeka-regimenten, Korfanti(kadetten, die voor officier leerden), vroegere Tsaristische officieren, betrouwbare leden der partij, dat alles zwaar bewapend, bestormen Kroonstad en vegen in Petrograd de straten schoon.

Zinovjev, in zijn hotel, omringd door machinegeweer-afdelingen, laat de demonstraties uit elkaar schieten, de revolutionaire arbeiders arresteren en verbannen.

En Trotski, aan het hoofd van het leger, dat Kroon-

stad bestormt, laat de vrouwen en kinderen der Kroonstadse matrozen als gijzelaars gevangen nemen. En in zijn leger-order heet het: „Ik zal u als fazanten laten neerschieten!”

Een stroom van leugens en laster werd over de arbeiders en matrozen uitgestort, door radio en pers, alles in handen van het apparaat.

De uitslag van deze strijd is bekend genoeg. Duidzenden arbeiders en matrozen vielen, de gevangenen werden weggevoerd als dwangarbeiders, de vertrouwensmannen gingen de volgende dag tegen de muur.

De nieuwe Russische maatschappij, 3 jaar oud, was wijd opengebarsten; de kloof tussen de klassen was duidelijk! Niets kon deze kloof dempen, men kon hoogstens proberen, haar aan het gezicht te onttrekken.

Daarvoor waren de oude vlaggen en leuzen geschikt, daarvoor moest het prestige der oude leiders, de revolutionaire Intelligentia, gebruikt worden!

T R O T S K I, H E R I N N E R U !

TROTSKI, beschuldigd van verbinding met de doods-vijanden der arbeiders; beschuldigd van het aannemen van goud en de hulp der nazi-beulen; beschuldigd van geheime plannen om het Kapitalisme in Rusland te herstellen;

TROTSKI, wiens protest en woord thans in Rusland gesmoord, die daarbuiten verdacht gemaakt en gehoond wordt;

H E R I N N E R U,

dat gijzelf eens de macht hadt, in 1920, aan het hoofd van diezelfde bende;
hoe gij precies diezelfde beschuldigingen hebt geslingerd naar de arbeiders en matrozen, onze klasse-genoten: verbinding met het Engelse en Franse Kapitaal, omgekocht met hun goud, aangevoerd door een Tsaristische generaal. (die gijzelf hun hadt gezonden uit uw voorraad van 30.000 Tsaristische officieren, maar die zij terugschopten); hoe gij hen hebt beschuldigd met de leugens van het Kapitaal-herstel;

herinner u, hoe hun protesten gesmoord, hun woorden aan hun kameraden tot leugens verdraaid, hoe zij op uw

47. -----
stad bestormt, laat de vrouwen en kinderen der Kroonstadse matrozen als gijzelaars gevangen nemen. En in zijn leger-order heet het: „Ik zal u als fasanten laten neerschieten!”

Een stroom van leugens en laster werd over de arbeiders en matrozen uitgestort, door radio en pers, alles in handen van het apparaat.

De uitslag van deze strijd is bekend genoeg. Duidzenden arbeiders en matrozen vielen, de gevangenen werden weggevoerd als dwangarbeiders, de vertrouwensmannen gingen de volgende dag tegen de muur.

De nieuwe Russische maatschappij, 3 jaar oud, was wijd opengebarsten; de kloof tussen de klassen was duidelijk! Niets kon deze kloof dempen, men kon hoogstens proberen, haar aan het gezicht te onttrekken.

Daarvoor waren de oude vlaggen en leuzen geschikt, daarvoor moest het prestige der oude leiders, de revolutionaire Intelligentia, gebruikt worden!

T R O T S K I, H E R I N N E R U !

TROTSKI, beschuldigd van verbinding met de doods-vijanden der arbeiders; beschuldigd van het aannemen van goud en de hulp der nazi-beulen; beschuldigd van geheime plannen om het Kapitalisme in Rusland te herstellen;

TROTSKI, wiens protest en woord thans in Rusland gesmoord, die daarbuiten verdacht gemaakt en gehoond wordt;

H E R I N N E R U,

dat gijzelf eens de macht hadt, in 1920, aan het hoofd van diezelfde bende;

hoe gij precies diezelfde beschuldigingen hebt geslingerd naar de arbeiders en matrozen, onze klasse-genoten: verbinding met het Engelse en Franse Kapitaal, omgekocht met hun goud, aangevoerd door een Tsaristische generaal. (die gijzelf hun hadt gezonden uit uw voorraad van 30.000 Tsaristische officieren, maar die zij terugschopten); hoe gij hen hebt beschuldigd met de leugen van het Kapitaal-herstel;

herinner u, hoe hun protesten gesmoord, hun woorden aan hun kameraden tot leugens verdraaid, hoe zij op uw

bevel „als fasanten zijn neergeschoten” door de officiers-benden, die het beulswerk deden, toen de arbeiders-soldaten dit beulswerk weigerden!

V A N 1921 T O T D E P R O C E S S E N .

Wie begrepen heeft, welke krachten er in die drie jaar opkwamen, begrijpt ook, hoe noodzakelijk het verloop was, dat de toestand bracht van het Rusland van nu.

We stippen daarom maar even aan:

Het saboteren der Wereld-Revolutie, onder de schijn haar te leiden.

De verbinding, eerst met Duitsland, economisch, diplomatiek en militair; met Italië, daarna met Frankrijk en andere overwinnaars van Versailles.

Het aangrijpen der Russische boerenklasse, de z.g. collectivisatie, die de triomf van het Staats-Kapitalisme is en de boeren in snel tempo tot niet-bezitters, tot proletariërs maakt, ten bate der heersers.

De invoering van de eenhoofdige leiding, van het stukwerk, van de Stoot-brigade- en Stachanov-methoden in de bedrijven, van bovenaf. (Zie hun brochure: Nieuwe Tijden, Nieuwe Mensen)

Het doel, de rationalisatie en uitbuiting zo hoog mogelijk op te voeren om de massa niet betaalde, gestolen arbeid, de meerwaarde, zo hoog mogelijk als kapitaal op te stapelen, dit doel wordt natuurlijk „Socialistische Opbouw” genoemd!

Hierbij ontmoeten we de Russische klassen-strijd in de bedrijven; de arbeiders verzetten zich. De pers der heersende klasse laat zich ontvallen, dat het „aan de klasse-strijd van het verleden doet denken.” (Troed, 12-11-35)

De geweldige ontwikkeling der productie-krachten, die in Rusland in de vorm van het Staats-Kapitalisme plaats vindt, komt ten goede aan de heersende Klasse en aan een dunne, hierdoor corrupt wordende laag van arbeiders en boeren. (stoot-brigadiërs, stachanowetzi, enz.)

Wij, Marxistische arbeiders, weten, dat ook deze ontwikkeling niet eeuwig is. Die maatschappij-vorm zal worden uiteengeslagen door de productie-krachten, die.

in haar groeien en beklemd raken. Ook dit wiel der maatschappij zal bewegen, de onderste klasse zal bovenkomen. Wij zien de spanningen stijgen.

Talrijker, sterker en krachtiger, gestaald door strijd en nederlaag, geleerd door de ondervinding, als èen klasse tegen èen vijand, zal het Russische Proletariaat de parasieten-klasse van zich afschudden en geen nieuwe boven zich laten komen.

Omdat zij dan zelf weet en kan, omdat zij dan zelf sterk is!

N O G E E N S : D E P R O C E S S E N .

Wij kennen thans de achtergrond der processen.

Wij kennen de aanklagers, de koppen van het heersende regiem. Zij, die blijven konden en blijven moesten, omdat zij bruikbaar waren voor de nieuwe, heersende klasse.

Wij kennen de beklagden, zij, die hun rol in dienst der opkomende heersende klasse hebben gespeeld. Als revolutionaire Intelligentia waren zij de verbindingschakel voor de gehele Bourgeois-Intelligentia met de arbeidersklasse. Zij waren voor de verstrooide bourgeois-intellectuelen de verzamelpunten, en daarna de leveranciers van de frasen en vlaggen, waarachter de nieuwe klasse, als achter een gordijn, zich kon vormen en haar macht bevestigen.

Of, om het met de klassieke woorden van Friedrich Engels te zeggen (uit Bauern-Krieg):

„zij zijn gedwongen..... de belangen van een hun vreemde klasse te dienen hun eigen klasse met frasen en beloften af te schepen, met de verzekering, dat de belangen dier vreemde klasse haar eigen belangen zijn. Wie in deze scheve stelling geraakt, is reddeloos verloren.”

Wij kennen de beschuldiging. Zij is een mengsel van waarheid en leugen, evenals die, welke indertijd tegen de Petrograder- en Kroonstadse arbeiders en matrozen dienst deed. Natuurlijk zijn er in Rusland spionnen van elke Staat, wier heersende klasse de concurrent en vijand is van de Russische heersende klasse. Die zijn er in Duitsland, in Frankrijk en overal; hier ook, in Nederland.

En de G.P.Oe., die de meest perfecte tegen-spionnage heeft, kan de meeste van die spionnen inrekenen op het moment, dat het haar schikt.

In deze processen heeft ze nu enige werkelijke spionnen en saboteurs op een hoop gegooid met de hoofdfiguren. En ze heeft waarheid en leugen zo tot èen mengsel gebrouwen, dat het in Rusland, waar alle menings-uiting gecontroleerd wordt met gevangenis, verbanning en strop, als gehele waarheid kan worden opgediend!

Wij kennen de bekentenissen. Zij komen van alle beklaagden, die voor de rechtbank verschijnen. Maar ook andersom: Alleen zij komen voor de rechtbank, die bekennen. Duizenden zijn gearresteerd sinds de moord op Kirov, enige tientallen zijn daarop direct doodgeschoten (volgens de berichten der regering), van de anderen hoort men nooit meer. Tomski werd ge-zelfmoord!

De anderen, Zinovjev, Kamenjev, Radek, al die vroegere machthebbers, ze hebben een historie van opposities achter de rug, die tevens de historie is van hun gebroken ruggen. Ze hebben geleerd te buigen, te huichelen, te vleien, te kruipen. Als honden hebben zij telkens de hand gelikt van Stalin en zijn apparaat.

(Hier in Nederland hebben wij eenzelfde voorbeeld en exemplaar. Deze, eerst weggeschootte, en weer naar boven kruipende held, Wijnkoop, houdt thans redevoeringen over de lafheid van Trotski, die niet naar Rusland durft!)

Zolang zij bruikbaar waren, brachten zij telkens het leven erf, plus zwaar-betaalde posities van de tweede- of derde rang in het apparaat.

Wij zeggen dit niet, om dode leeuwen een ezelstrap na te geven. Kommunistische arbeiders in Duitsland en hier in Holland, en ook in Rusland, hebben deze dingen gezegd, toen de Zinovjevs en Radeks nog levende leeuwen waren, op het toppunt van hun macht.

Wij zeggen het ook nu, omdat onze klasse begrijpen moet, de waarheid weten moet. Maar ook dit moet begrijpen: Nu deze oude Bolsjewiki uitgediend hebben, nutteloos geworden, ja, meer, gevaarlijk zijn voor het heersende regiem (daarover straks), nu hebben zij slechts te kiezen tussen bekennen met een snelle dood

daarna (met de voorgespiegelde kans op het leven),
of een vreselijke marteldood in de G.P.Oe.-kelders,
niet alleen voor henzelf, maar ook voor hun vrouwen en
kinderen, die als gevangenen in handen der G.P.Oe. zit-
ten.

Zij kennen de beul en zijn niets-ontziende wreed-
heid.

En revolutionaire arbeiders mogen hun haat niet ver-
morsen aan de vijanden van gisteren, aan hen, die val-
len moesten, omdat zij tegen onze klasse onbruikbaar
werden.

DE STOMMITEITEN.

Daarvan noemden we er al een paar. Een complot in
een hotel, dat jaren daarvoor afbrandde, een vliegtocht,
die niet plaats gevonden kan hebben.

Men laat een minister eerst bekennen, dat hij een
Japanse diplomaat gewoon op zijn buro ontvangt, maar
dat hij naar Swerdlowsk in de Oeral moet reizen, om
een „Japanse agent” te ontmoeten. Op het perron.

Ook in vroegere „sabotage-processen” werden zulke
fouten gemaakt. In 1930 b.v. liet men een saboteur
bekennen, dat hij zijn opdrachten kreeg van de Franse
Staats-President Poincare en van de Minister-President
Briand. En hoe?

De aanklager: „Gij hebt dus Poincare en Briand te
Parijs ontmoet? Wilt ge ons precies zeggen op welke
plaats?”

Beklaagde: „In een cafe op de grote boulevards!”

Ook in deze processen komen dergelijke dingen voor.
Er worden door de rechtbank dingen geslikt, telkens
met ernstige gezichten, die het stomste schouwburg-pu-
blik niet verdragen zou in een draak.

Het zijn de fouten van de regisseur van deze come-
die van de Stalin-juristen, die gewend zijn voor een
Russisch publiek op te treden, dat niet mag fluiten.

W A T I S H E T D O E L ?

Het doel is voor het regiem: Behoud van haar macht!

1e. De beklagden zijn oude bolsjewiki, zij dragen
zij dragen de namen van de oude garde van Lenin. Het

blote feit van hun bestaan is al een gevaar voor de bovenste koppen van het regiem, die ook voor paleis-revoluties op hun hoede moeten zijn. De beklaagden kunnen altijd als verzamelpunten van opposities binnen de rijen der heersende klasse zelf, gevaarlijk worden.

2e. De heersende klasse weet dat zij op een vulkaan zit. En zij kan zich een massa-verzet nog niet anders voorstellen dan gegroepeerd om en aangevoerd door „grote mannen”.

3e. Zoals het Tsarisme de Joden als zondebok gebruikte, zo gebruikt het heersende regiem deze processen om de woede en de teleurstelling der massa's af te leiden. Zij heeft dat nodig!

4e. Stalin gooit met opzet Trotskisme, terrorisme, landverraad, revolutionaire propaganda, moord op arbeiders, sabotage, verzet tegen zijn regiem, alles door elkaar. Voor nu en voor de toekomst zal elk arbeidersverzet neergeslagen worden onder de leus:

Trotskisme, sabotage, omgekocht met Hitler-goud!

De revolutionaire, de klasse-bewuste arbeider, moet zo doodgedrukt worden door het moord-regiem van zijn C.P.Oe. en door de afschuw van een nationalistisch-opgehitste menigte.

De ellende van vandaag en de nog groter ellende van morgen, van de oorlog, moet zo de vernietiging bewerken van de enigen die daaraan een einde willen maken, de propagandisten van de arbeiders-revolutie!

En toch zal deze revolutie komen! De heersende klasse bewijst door haar maatregelen, dat zij die revolutie vreest, dat die dreigt en komen kan.

Dat zegt ons: D A T Z I J K O M T !

~~~~~

Deze brochure is geschreven en gedrukt door arbeiders, die de arbeiders-lezers het volgende vragen:

Stel je belang in wat hierin staat, (dat is niet 't zelfde als het er mee eens zijn), zoek ons op of schrijf ons! En als 't even kan: Breng of stuur een kleine bijdrage voor verdere propaganda!

I N H O U D

DE P R O C E S S E N.
R U S L A N D N A 19 J A A R.
De werkelijkheid.
De bovenste laag.
Het verschil.
Met algemene stemmen.
De Staat verdrukt, de Wet is logen.
En hun Recht is een IJdel woord.
Kan dat waar zijn ?
V A N 1917 T O T N U.
De strijdende klassen.
Het wiel beweegt.
Wie komt boven ?
De Raden der Massa's, de Sovjets.
Hoe de Raden kwamen:
De partijen.
Twee klassen ?
De Staat boven de klassen.
DE K L A S S E N S T R I J D.
Petrograd en Kroonstad.
Trotski, herinner U!
Van 1931 tot de Processen.
NOG EENS: D E P R O C E S S E N.
De aanklager.
De beklaagden.
De beschuldiging.
De Bekentenissen.
De Stommiteiten.
Wat is het doel ?

Voor Verdere Raden-kommunistische lectuur,

Correspondentie-adres: J. Krans.

Ruysdaelkade 93III.

A m s t e r d a m (Z)

